

kels Kvinder har ikke desto mindre elsket deres Børn. Jeg er overbevist om, at de franske Kvinder, som er blevne Ofre for tysk Vold, skal vide at vise disse Barbarer, at den sande Kultur, det er den, som med den allerstørste Kærlighed omfatter ogsaa det Liv, der er undfanget paa en saa sørgelig Maade.

Jane Misme slutter Enquêteen med at meddele, at den franske Stat allerede har truffet Forholdsregler ikke i det Øjemed at tillade Fosterfordrivelse under disse Omstændigheder, men netop i det Øjemed at hindre dem. Man har saaledes sørget for, at disse Kvinder under Barsellejet vil kunne faa Hjælp af Staten, og at deres Børn vil kunne blive overgivne i den offentlige Forsorgs Varetægt.

De Faderløse.

—o—

I „Dagens Nyheder“, 10. Marts („Kvindernes Blad“) faldt mine Øjne paa en Artikel „Tragisk Alvor“, som korteligt indeholdt følgende:

Nogle 16—17-aarige unge engelske Piger blev i Krigens Begyndelse voldtaget af tyske Officerer, i det Øjeblik de stod i Begreb med at forlade Belgien for at drage hjem til England. En af disse unge Piger skal snart føde, og en af Officererne er Fader til Barnet. Den unge Piges Fader har offentlig erklæret, at han vil dræbe Barnet, saa snart det bliver født. I samme Artikel fortælles, at en belgisk Præst har opfordret de voldtagne belgiske Kvinder til at dræbe de Børn, som de skal sætte i Verden.

Da jeg læste denne Artikel var det, som om Jorden skred under mine Fødder. Jeg blev greben af en uhyggelig og hjemløs Følelse. Midt i vor civiliserede, humane Tidsalder opstiger Middelalderen i al sin barbariske og raa Grumhed.

Er Kvinden da ganske retsløs? Har en Moder ikke Ret til, naar

hendes Barn ingen Fader har, alene at bestemme over dette Barns Skæbne, naar hun da ellers holder Landet Love? Hvor vover da denne engelske Fader at true med at dræbe Datterens Barn? Selv om hun er økonomisk afhængig af Faderen, maa hun dog som Moder til Barnet have Ret til at raade over dets Liv.

Det fremgaar ikke af Artiklen, om hun er enig med sin Fader. Ej heller om de belgiske Kvinder har ønsket Præstens gode Raad. Men saa meget er vist, at ønsker disse Kvinder ikke af al deres Magt at beskytte og værne deres faderløse smaa, saa er der „something rotten“ i disse Lande.

Eller er da al sund Fornuft slaaet til Jorden i denne forfærdelige Krig?

Man forstaar nok Sindenes Opør, og det pinlige for Englænderne og Belgierne i at opfostre saadanne smaa Halvtyskere.

Man kan ikke til Undskyldning for disse Opfordringer til Børnemord anføre, at Tyskerne vilde gøre det samme, om de i denne Krig blev udsatte for at opfostre en Ladning smaa Halvindiere og Halvnegre — hvad jo ikke var utænkeligt — thi de Børn, som nu dødsdømmes er dog Børn af den hvide Race, og maa som saadanne staa os nærmere end Børnene af hine farvede vilde staa Tyskerne.

Jeg synes, snart Vanviddet gaar over alle Grænser. Udrydder den hvide Race ikke sig selv tilstrækkeligt i denne Krig, skal nu de ufødte og nyfødte dødsdømmes?

Og skal Mændene alene afsige denne Dom? Var det ikke rigtigt, om man overlod til Mødrene, da der ingen Fædre findes, at bestemme Børnenes Skæbne. Til Trods for, at jeg finder det forstaaeligt, at Belgierne nærer et vanvittigt, udødeligt Had til alt tysk, haaber jeg dog, at Kvindernes sunde og gode Instinkter vil

vide at sætte de rette Grænser og finde den rette Vej.

Det vanskeligste Punkt er naturligvis her som overalt det økonomiske. Var det ikke en Opgave for Kvindeorganisationerne at tage sig af denne Side af Sagen, muligvis ved at sætte en Indsamling i Gang Verden over, saa langt Kvindesagen rækker?

Økonomisk Uafhængighed er aandelig Uafhængighed, og et saadant Tyranni, som den engelske Faders Udtalelse vidner om, bør Kvinderne ikke taale.

Eline Hoffmann.

Som det fremgaar af foranstaaende Artikel „De paasvungne Børn“, har den franske Regering allerede anerkendt det som sin Pligt at hjælpe de voldtagne franske Kvinder over de økonomiske Vanskeligheder ved de dem paatvungne Børns Fødsel og Opfostring, men hvis dette ikke havde været Tilfældet, og i Lande, hvor det ikke er Tilfældet, mener vi, at Kvindeorganisationernes Opgave naturlig maatte være den at formaa de paagældende Regeringer til at indse og opfylde deres Pligt overfor de Kvinder, som uden nogen som helst Skyld hverken i Krigens eller dens Følger er blevne dens Ofre, ved at antage sig deres faderløse Børn, om vedkommende Mødre selv maatte ønske det. Derimod forekommer det os, at en Pengeindsamling Kvinder imellem til Fordel for de faderløse og deres Mødre, saaledes som ovenfor foreslaaet, kun vilde forvirre Retsbegreberne ved at flytte Ansaret fra Staten derhen, hvor det allersidst kan komme til at ligge: hos de magtesløse og derfor sagesløse kvindelige Borgere.

Redaktionen.

